

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. Велико Търново, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИЛИЯНА ПОПОВА

Членове: ГАЛЯ МАРИНОВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ИЛИЯНА ПОПОВА Въззивно търговско дело
№ 20224001000056 по описа за 2022 година

намери за установено следното:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 260096 от 3.12.2021г. по т.д. № 79/2020 г. Плевенският окръжен съд е осъдил „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД – гр. София да заплати на Г. Б. П., на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, причинени при ПТП, осъществено виновно от И. Р. Д. на 18.08.2019 г., при сключена от собственика на лек автомобил марка „Дачия“, модел „Логан“, с рег. № ЕН 49****, застраховка „Гражданска отговорност“ с Полица № BG/06119001327005, издадена от „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД – гр. София, със срок на валидност от 13.05.2019 г. до 12.05.2020 г., сумата от 75 000 лв., ведно със законната лихва, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ, считано от 09.01.2020 г. до окончателното изплащане, като за разликата от 75 000 лв. до 200 000 лв. и за лихвата преди 09.01.2020 г. е отхвърлил иска като неоснователен. Осъдил е „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД – гр. София да заплати на С. С. А., на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, причинени при същото ПТП, сумата от 37 500 лв., ведно със законната лихва съгласно чл.

497, ал. 1, т. 2 от КЗ, считано от 09.01.2020 г. до окончателното изплащане, като за разликата от 37 500 лв. до 200 000 лв. и за лихвата преди 09.01.2020 г. е отхвърлил иска като неоснователен. С решението съдът осъдил „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД да заплати, както следва: по бюджета на Съдебната власт, в полза на Окръжен съд – Плевен - държавна такса от 4500 лв. върху уважената част от исковете и 153 лв. – разноски за психиатрична експертиза; на адв. К. И. Т. - сумата от 2 780 лв. – адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищцата Г.П.; на адв. К. И. Т. сумата от 1655 лв. – адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищцата С.А.. Осъдил Г. Б. П. да заплати на „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД сумата 265.50 лв. – разноски съобразно отхвърлената част на иска. Осъдил С. С. А. да заплати на „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД сумата 345 лв. – разноски съобразно отхвърлената част от иска.

Въззивна жалба против горното решение в частта, с която са отхвърлени предявените искове за неимуществени вреди до претендираните размери, както и в частта, с която е определен началния момент на законната лихва, е подадена от ищите Г. Б. П. и С. С. А., чрез адв. С.Ч., с оплакване, че решението е частично неправилно, постановено при нарушаване на материалния и процесуалния закон и е необосновано. В жалбата се излага, че определените обезщетения за неимуществени вреди били в занижени размери и не били справедливи. Съдът неправилно бил приел за доказано наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, при положение, че ответникът не бил провел пълно и главно доказване в тази насока. Излага се, че размерите на определените обезщетения, не съответстват на критерия за справедливост и трайната съдебна практика, като обжалваното решение не е съобразено със задължителните указания по тълкуването и прилагането на разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, дадени с ППВС № 4/1968 г. Посочва се, че независимо от правилното очертаване на релевантните обстоятелства, съдът не е отчел точно психическото състояние на жалбоподателите, тяхната мъка и необратима загуба, както и настъпилата коренна промяна в живота им. Твърди се, че решаващият състав не е отчел в пълна степен редица конкретни обективно съществуващи факти, което е довело до необоснованост на обжалвания съдебен акт и до формалното приложение на чл. 52 от ЗЗД. Жалбоподателите считат също, че окръжният съд не е отчел конкретните икономически

условия, при които е настъпило процесното ПТП, лимитите за отговорността на застрахователя, както и практиката на съдилищата по сходни казуси. В жалбата се посочва също, че неправилно съдът е приел за доказано наличието на съпричиняване от страна на починалия за настъпване на вредоносния резултат. Жалбоподателите считат, че ответното застрахователно дружество не е провело пълно и главно доказване на наличието на представките по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Дори да се приеме, че каруцата не е отговаряла на изискванията на чл. 71, ал. 1 от ЗДвП, то това според жалбоподателите, не е предпоставка за настъпването на инцидента, тъй като било доказано по делото, че процесното ППС все пак е било отразявано от пътника М. Д. и то по начин, който е позволявал на водача Дихонов навреме да предприеме аварийно спиране и да предотврати удара. Отделно от горното жалбоподателите считат, че неправилно първоинстанционният съд е определил началния момент, от който ответникът дължи лихва за забава, като същата следва да бъде присъдена от датата на увреждането – 18.08.2019 г., евентуално – от 30.10.2019 г., след изтичане на 15 работни дни от представянето на претенцията с доказателствата към нея, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ. Направено е искане обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което предявените от Г.П. и С.А. искове да бъдат уважени в пълен размер. Претендира се присъждане на законната лихва върху обезщетенията от датата на увреждането – 18.08.2019 г., а в условията на евентуалност – от 30.10.2019 г. Направено е искане за присъждане на сторените в производството разноски, включително адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

От ответника по въззивната жалба „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД – гр. София не е постъпил писмен отговор.

Великотърновският апелативен съд, като взе предвид оплакванията в жалбата и доказателствата по делото, приема за установено следното:

Пред Плевенския окръжен съд са предявени обективно и субективно съединени искове с правно основание чл. 432 от КЗ от О. С. П., Г. Б. П., Р. Б. Д., М. Б. Д. и С. С. А. против „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД – гр. София за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на по 200 000 лв., претърпени вследствие смъртта на Б. Д. Д., настъпила при ПТП на 18.08.2019 г.

С определение № 388/28.07.2020 г. по т.д. № 79/2020 на Плевенски окръжен съд производството по делото е прекратено по отношение на ищите Р. Б. Д. и М. Б. Д., на основание чл. 233 от ГПК, поради направен отказ от предявените искове от тяхна страна.

С определение № 260012/11.08.2020 г. по т.д. № 79/2020 г. на Плевенски окръжен съд (потвърдено с определение № 176/28.04.2021 г. по в.ч.т.д. № 351/2020 г. на Великотърновски апелативен съд) производството по делото е прекратено по отношение на ищцата О. С. П., на основание чл. 233 от ГПК, поради направен отказ от предявения иск.

Производството по делото е продължило по предявените от Г. Б. П. и С. С. А. искове против „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД – гр. София.

От фактическа страна се установява следното:

С влязла в сила на 19.12.2020 г. присъда № 16/31.07.2020 г. по НОХД № 425/2020 г. на Плевенския окръжен съд, изменена частично с решение № 156/19.11.2020 г. по ВНОХД № 337/2020 г. на Великотърновския апелативен съд, подсъдимият И. Р. Д. е признат за виновен в това, че на 18.08.2019 г., около 22.15 ч. на третокласен път III км.13,077 между гр. Левски и с. Градище, обл. Плевен, при управление на МПС-лек автомобил „Дачия Логан“, с рег. № ЕН 49****, нарушил правилата за движение, регламентирани в чл. 20, ал.2 от ЗДвП, вследствие на което по непредпазливост причинил смъртта на Б. Д. Д. от с. Буковлък, обл. Плевен, като деянието е извършено в пияно състояние с концентрация на алкохол в кръвта – 1.64 на хиляда – престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“ вр. ал.1 вр. чл. 342, ал.1 от НК.

Не е спорно и от представеното удостоверение за наследници се установява, че ищцата Г. Б. П. е дъщеря на Б. Д. Д. – бивш жител на с.Буковлък, починал на 18.08.2019 г. при процесното ПТП.

Установено е от гласните доказателства и не се спори пред настоящата инстанция, че ищцата С. С. А. е отгледана от починалия Б. Д., когото счита за свой баща.

Не е спорно по делото наличието на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по отношение на управлявания от делинквента лек автомобил „Дачия Логан“ с рег. № ЕН 49****, към датата на

процесното ПТП – 18.08.2019 г.

Не е спорно също, че с молба от 9.10.2019 г. ищците са отправили извънсъдебно претенцията си спрямо „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД – гр. София за заплащане на обезщетения за претърпените вреди, като по молбата липсва произнасяне от страна на застрахователя.

От заключението на допуснатата по делото автотехническа експертиза се установява, че в осветено от фарове пространство при изправна осветителна уредба водачът може да забележи препятствие в осветена зона с два-три лука. С такава осветеност при нормални атмосферни условия отпред и вдясно на лекия автомобил водачът може да възприеме препятствие на разстояние 65-70 м пред автомобила на къси светлини и 100-110 м на дълги светлини. Водачът може да възприеме препятствие в зоната, осветена от фаровете на къси светлини, напред и вляво на разстояние до 50 м, а напред и вдясно до 65 м. При посочената осветеност от фаровете – 50-65 м, при скоростта, с която се е движил автомобила (109,4 км/ч), водачът е нямал възможност да възприеме коня и конския впряг на разстояние, на което е можел да спре преди удара на препятствието и с аварийно спиране да предотврати произшествието. Лекият автомобил е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара при всяка скорост, по-ниска от 58,7 км/ч. Установява се още, че от техническа гледна точка каруцата не е отговаряла на изискванията на чл. 71, ал. 1, съобразно който всяко ППС с животинска тяга трябва да има два бели или жълти светлоотразителя отпред, два червени светлоотразителя отзад, а при движение през нощта и при намалена видимост - отзад вляво светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина; светлоотразителите трябва да са разположени симетрично от двете страни на превозното средство. По отношение на насрещно движещият се в посока към гр. Левски автомобил няма данни да е оказал влияние за настъпване на произшествието.

В съдебно заседание пред първоинстанционния съд вещото лице, изготвило автотехническата експертиза, е посочило, че каруцата се е движила в посока от гр. Левски към с. Градище, в тъмната част на денонощието. При извършения оглед на местопроизшествието не са установени светлоотразители или осветителни тела, които да са били поставени на каруцата. Изяснено е, че при наличието на сигнални устройства по каруцата,

те могат да бъдат възприети на разстояние от около 100 м, което създава възможност за водачите на автомобилите да реагират на съответната опасност. Вещото лице е посочило, че в процесния случай каруцата е била за единичен кон, който се впряга между две устройства, наречени стърки, а в задната част на каруцата е бил вързан друг кон, който се движи заедно с нея. Вързването на коня в задната част обикновено става на дясната климия – дясната стойка, която държи задното колело, за да може да се премества към банкетите при разминаване с други превозни средства. Пътят е с нова настилка за двупосочно движение, със средна прекъсната разделителна линия, като процесното ПТП е настъпило на равен участък, без особености и без неравности. В тъмната част на денонощието и при липса на осветителни тела, монтирани на каруцата, водачът на лекия автомобил „Дачия Логан“ е разчитал само на фаровете на своя автомобил. При скоростта, с която се е движил автомобилът (около 100 км/ч.) не е било възможно да спре преди да стигне до каруцата и преди да бъде предизвикано ПТП. Възможност за предотвратяване на произшествието би съществувала при движение със скорост от 50 км/ч., в който случай автомобилът би могъл да спре в рамките на определено разстояние, по-малко от 50 м от задната част на каруцата и да предотврати настъпването на ПТП. Движението на каруцата е било несигнализирано и не е отговаряло на правилата за движение по пътищата на превозни средства с животинска тяга. Изискването е предната страна да има два светлоотразителя, които да са поставени симетрично вляво и вдясно и които са насочени към настречно движещите се превозни средства. В задната част трябва да са поставени два светлоотразителя, които се поставят на еднаква височина от двете страни на каруцата и сигнализират движещите се след нея, че на пътното платно има превозно средство с животинска тяга. Вързаният в задната част кон не пречи на видимостта. Ако каруцата разполага с устройства, наречено ставило (задънка), на него се поставя голям триъгълен знак с червен цвят, за да могат шофьорите на останалите превозни средства да се съобразяват с него. В процесния случай каруцата не е била оборудвана и с такъв знак. Каруцата се е движила в дясната част на пътното платно, на около 1,2 м от банката, като е заемала част от самата настилка на платното. Поради това изпреварването на каруцата не би могло да бъде осъществено само в дясната пътна лента, а е необходимо попътното пътуващият автомобил да заеме и част от лявата лента, за да може да осъществи изпреварването.

Вещото лице посочва, че в съставения на местопроизшествието протокол за оглед, не са описани сигнализиращи устройства върху каруцата. Според вещото лице е в основата на произшествието е липсата на сигнализиращи устройства върху каруцата, които да сигнализират останалите участници в движението, че там се движи каруца. Уточнено е, че при скоростта, с която се е движил лекият автомобил (100 – 120 км/ч.) е без значение дали движението е осъществявано с включени къси светлини или на дълги светлини. И в двата случая разстоянието не би било достатъчно за безопасно спиране преди настъпване на удара. Експертът посочва, че ако каруцата е била осветена, независимо от обстоятелството, че водачът се е движил със скорост от 100 км/ч., той щеше да има възможност да я види и да реагира на опасността. Според вещото лице липсват данни, въз основа на които би могло да се определи, дали водачът е шофирал на къси или на дълги светлини.

От показанията на свидетеля И. Р. Д., управлявал превозното средство, причинило процесното ПТП, се установява, че когато настъпил инцидента, било много тъмно. Преди него имало конски впряг, който впоследствие се оказал без светлоотразители. Зад каруцата имало още един кон. В същия момент насреща се движил друг автомобил, който заслепил свидетеля и последвал удар. Каруцата се движела в дясната страна на пътното платно. Свидетелят посочва, че е ударил първо коня, който бил отзад, и после самата каруца, която нямала светлоотразители. Не забелязал някой от пътуващите в каруцата да е бил облечен с по-отличителни дрехи или да е имало някаква светлина. Забелязал каруцата в последния момент. Мисли, че се е движил на къси светлини.

От показанията на свидетеля А. С. К. се установява, че работи като полицейски инспектор в РУ – Левски. На датата на процесното ПТП с негов колега били изпратени да охраняват района около кланицата. Било тъмно, когато покрай колата им минал силует – каруца с хора; чувало се как върви конят. Четири-пет минути по-късно оттам преминала кола и се чул силен удар. Свидетелят не е забелязал каруцата да е имала никакви светлоотразителни елементи, нито хората да са облечени с нещо отличително. Каруцата се движела по пътното платно, като свидетеля не може да уточни точно в коя част от него. Не може да посочи категорично дали е нямало светлоотразителни знаци по каруцата, но не е забелязал някой от возещите в каруцата да свети или да е облечен с жилетка.

От показанията на свидетеля П. Б. С. се установява, че той пръв се е отзовал на мястото на катастрофата. Хората, които пътували в каруцата, нямали светлоотразителни елементи по себе си. Свидетелят посочва, че е имало яке с ярък цвят в каруцата. Не е в състояние да посочи дали по якето е имало светлоотразителни елементи.

От показанията на свидетеля Е. Н. Г. се установява, че пътувайки забелязал една кола да се движи срещу него и в един момент фаровете се вдигнали нагоре, колата се обърнала и спряла пред него. Първоначално не забелязал каруцата, видял я впоследствие, след инцидента. По думите на свидетеля, никой от не е имал светлоотразителна жилетка.

От показанията на свидетеля В. Л. П. се установява, че с покойния Б. Д. и свидетеля М. Д. пътували заедно в каруцата, когато настъпил инцидентът. Движели се по банкета, а не на асфалта, когато били блъснати. М. бил със светлоотразително яке. Имал и прожектор. Каруцата била оборудвана със светлоотразителен триъгълник за коли в задната си част. Според свидетеля конят, който водели, не е закривал светлоотразителните знаци, тъй като бил вързан „на пресечка“ – на предната и на задната климия, и М. Д. го държал с дизгините; вървял отстрани, вдясно.

От показанията на свидетеля М. Б. Д., син на починалия при процесното ПТП Б. Д. и брат на ищцата Г. П., се установява, че когато настъпил инцидента се движели по банкета. Свидетелят бил облечен с пътно-строително яке, което било снабдено със светлоотразителни зони. Имал и прожектор, с който светел. Другият кон се движел отстрани. По думите на свидетеля каруцата също била снабдена със светлоотразителни елементи. На мястото на инцидента имало парчета от светлоотразителния триъгълник, който бил поставен на каруцата. Вследствие на удара свидетелят изпаднал в безсъзнание. Когато се върнал в съзнание, якето вече не било на него, а се намирало на земята, до каруцата. Свидетелят М. Д. пътувал в задната част на каруцата, като светел с прожектора, а баща му и свидетеля Валери Петров пътували отпред. Вторият кон бил вързан за каруцата. В задната част на каруцата били заковани един светлоотразителен триъгълник от кола и два малки червени стопа. Триъгълникът бил точно в средата на дъската. Както каруцата, така и конят се движели върху банкета, а не на асфалта.

От заключенията по съдебно психиатричната експертиза, изготвени

след извършен преглед на ищите, се установява, че С.А. и Г.П. са преживели остра стресова реакция при вестта за инцидентната смърт на баща си. Острата стресова реакция е преходно разстройство със значителна тежест в отговор на силен соматичен и/или психичен стрес и обикновено продължава от няколко часа до три дни. Картината на преживяване и реагиране на С.А. и Г.П. като лица от групата на скърбящите по инцидентно починал се характеризира с изява в цялата палитра на когнитивни, емоционални, соматични и поведенчески промени при скърбене. Вещото лице разглежда психологичните преживявания при тях като не излизащи извън границите на нормалната психологична скръб при загуба на близък. При невъзвратимост на загубата, както е в случая, обикновено симптомите започват да затихват след ден или два и обикновено са минимални след около три дни. Оплакванията на С.А. и Г.П. от напрежение, безпокойство, потиснато настроение, усещане за невъзможност за справяне със ситуацията са в причинна връзка с инцидентната смърт на баща им и в някаква степен нарушават извършването на рутинните ежедневни дейности. Тези оплаквания определят клиничната картина на остра стресова реакция.

В съдебно заседание пред първоинстанционния съд вещото лице излага, че С.А. е с нормално развитие на интелекта, като ниската □ образователна степен не се дължи на изначален интелектуален дефицит, а на липсата на възпитателни и педагогически усилия от страна на семейството и на средата, в която е израснала. Тя успява да се адаптира в средата, в която живее. Тъй като приема починалия Б. Д. като свой биологичен баща и е създавала с него емоционална връзка като с баща през годините, в които е живяла в едно семейство с него, вестта за неговата смърт, е довела до остра стресова реакция у нея. Вещото лице посочва, че при такива събития, които настъпват внезапно, няма предварителна нагласа, че би могло да се случи нещо подобно и поради това те изправят личността пред невъзможността да се справи с информацията, като се появяват симптоми на остра стресова реакция. Тази реакция включва първоначално състояние на зашеметеност и невъзможност за присъствие в тази ситуация, за безизходица и е съпроводена с вегетативни симптоми като сърцебиене, задушаване и кошмарни съновидения. Настъпва известна дезорганизация на психиката и усещане за невъзможност за справяне. Тези симптоми траят от часове до няколко дни, в зависимост от силата на психотравмиращото събитие. Вещото лице уточнява, че смъртта на

близък човек се оценява с една от най-високите стойности на стрес, защото се променя ежедневно функциониране. С течение на времето симптомите отзвучават. Посочва се, че С.А. е здрава личност, с адаптация в социален план и с нормално развитие на интелекта, успява да се ангажира с други дейности, като например грижата за детето, набавянето на средства за семейството си и тези фактори указват продуктивно влияние в преживяването на травматичното събитие. Към момента на изследването тя е психично здрава. С времето е преодоляла в някаква степен загубата, тъй като се ангажира с екзистенциални проблеми. Има подкрепа и от страна на своите братя и сестри, които заедно преживяват трагичното събитие. С. е по-чувствителна, затворена в себе си, ранима и по-тежко преживява негативни житейски събития, което оказва отражение върху продължителността на симптомите. Тя по-трудно преживява нещата и има склонност да ги интерпретира в по-негативен план.

По отношение на ищцата Г.П. вещото лице посочва, че тя е с нормално развитие на интелекта и нормално развитие на интелектуално-паметовите функции. По отношение на характера не се установяват данни за дисхармоничност. Успяла е да се адаптира в социален план, да създаде семейство, да се грижи за децата си и да се адаптира в средата, в която живее. По отношение на преживяванията свързани със смъртта на баща □, вещото лице посочва, че всяка една смърт, която е инцидентна и е настъпила внезапно, натоварва адаптивните механизми на личността и тя развива остра стресова реакция. Симптомите на тази остра стресова реакция са временна внезапна дезорганизация на психиката, съзнанието е стеснено, не е помрачено, допуска само ограничен брой стимули, които са свързани с травматичната ситуация, с преживяване на усещане за безизходица и невъзможност за присъствие в тази ситуация. Същевременно се появяват и вегетативни симптоми като задушаване, сърцебиене, болки в корема и др. Кризата натоварва адаптивните механизми на личността до максимален предел и поради това е налице усещане за безизходица и невъзможност за присъствие в тази ситуация. Изяснено е, че обикновено симптомите на острата стресова реакция в зависимост от силата □ траят в рамките на час-два до няколко дни – толкова, колкото е необходимо на психиката да се пренастрои. Понастоящем по отношение на Г.П. няма данни за психично разстройство. Тя е психично здрава, няма отклонение в мисленето и в

поведението и успява да интегрира травматичните събития в личностовия и социалния си поглед.

От показанията на свидетеля Е. Х. Г. се установява, че покойният Б. Д. довел С.А. като дете в с. Червена, където работели със свидетеля през 1985 г. Представил му я като негова дъщеря. Д. се грижел за нея. Живеели заедно. На свидетелят не е известно тя да е приемала друг човек като свой баща. Според свидетеля те винаги са живели заедно. Б. живеел в с. Червена и с жена си – майката на С.А..

От показанията на свидетеля В. Н. Л. се установява, че с ищцата С.А. живеели във фактическо съжителство и имат общо дете. Разделили се преди седем години. Познавал бащата на С. от над 25 години, тъй като живеели в едно село – Буковлък. С. живеела при баща си Б.. Според свидетеля тя е негово дете, но не носи неговите имена, тъй като майка □ имала брак с предишния си съпруг и поради липса на средства не могли да я „припишат на негово име“. След като със С.А. заживели на семейни начала, Б. Д. им помагал с много неща, най-вече финансово. Носел им храна, когато не разполагали с такава. Бил добър баща и дядо. Майката на С.А. се казвала Ж.. Когато свидетелят и ищцата се запознали, А. живеела при баща си Б. и неговата жена О. Ж. живеела сама в с. Овча могила.

От показанията на свидетеля В. А. Г. се установява, че познава ищите от малки, тъй като били съседи в с. Буковлък. Б. отглеждал С.; живеели заедно. С.А. идвала редовно в с. Буковлък, като присъствала и на погребението на Б. Д.. Била разстроена и все още не можела да се съвземе. В деня преди разпита пред първоинстанционния съд свидетелят видял С., Г. и майка □ на гробищата. Понастоящем С. живеела в гр. Левски, но редовно си идвала в с. Буковлък при своята сестра Г., която има къща в селото. Близките на Б. Д. тъгували постоянно и дори ходели на мястото, на което той загинал. Преди смъртта си Д. живеел в с. Буковлък. Докато не се омъжила, С.А. също живеела при него. По думите на свидетеля майката на С.А. се казвала Д. С. дошла на 10 години в с. Буковлък да живее при Б. и О. Преди това била отглеждана от майка си.

От показанията на свидетелката С. К. М. се установява, че познава ищцата С.А. от 7 години, тъй като са съседи в гр. Левски. Познавала и Б. Д., който постоянно посещавал семейството на С.А.. С. била в чужбина по

времето на инцидента с Б. Д.. Прибрала се веднага след като разбрала за случилото се. След смъртта на Д. С.А. се променила много. Преди била много радостен човек, обичала да се събира с много хора, особено когато баща ѝ бил вкъщи. Сега постоянно посещава гроба му в с. Буковлък. Заедно със свидетелката са посещавали много пъти гроба му, а също така и мястото на инцидента. Б. Д. много □ липсвал. Често плачела затова, че е сама и няма подкрепата, която е имала преди от негова страна. Споделяла на свидетелката, че той много ѝ подкрепял. Идвал всяка седмица в гр. Левски преди да почине. С. пребивавала в Норвегия. Нейното дете живеело с майка □ в гр. Левски, като Д. идвал при тях заради внучето си, на което обръщал много внимание. След смъртта на Б. Д., С.А. отново ходила в чужбина, но повече пребивавала в гр. Левски заради детето си, което учи в с. Овча могила. От ищцата, от майка □ и от самият Б. Д. свидетелката знае, че именно последният е баща на С.А..

От показанията на свидетелката И. Н. Л. се установява, че живее в с. Буковлък и е сестра на свидетеля В. Л., който живеел на семейни начала с ищцата С.А.. Отдавна познавала Г. и Б., тъй като живеели в един квартал. Продължавала да поддържа приятелски отношения с Г.П.. Отношенията на последната с Б. били нормални, като между родител и дете. За инцидента разбрала от сина на С.. Обадила □ се, за да разбере дали информацията е вярна. Тя била много разстроена, плачела и крещяла. В деня на инцидента С. била в Норвегия, а Г. – в Австрия. И двете се прибрали още на същия ден. Според свидетелката, след смъртта на Б. поведението на С. и Г. се променило – вече не били усмихнати и щастливи както са били преди това. Всяко нещо им напомняло за баща им. Постоянно ходели на гробищата и на мястото, където станал инцидента. И понастоящем те не са преодолели загубата, още повече, че починалият Б. Д. преди инцидента бил здрав и смъртта му била неочаквана. След смъртта му Г. и С. останали за известно време в България и по-късно си тръгнали. Идвали си на всяка панихида. И С., и Г. живеели при баща си и при О. а Д. идвала само да ѝ вижда. Към датата на смъртта си, Б. Д. живеел с О.

От показанията на свидетеля И. Б. М. се установява, че заедно с покойния Б. Д. били търговци, във връзка с което прекарвали много време заедно. Познава и децата му. Б. се грижел за семейството си. Г. също много помагала на баща си; били в добри отношения. След смъртта на баща си

децата били отчаяни и не могли да преживеят случилото се. Винаги плачели, когато се виждали със свидетеля, защото знаели, че той и баща им били неразделни приятели.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Решението в частта, с която „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД е осъдено да заплати на Г.П. сумата от 75 000 лв. и на С.А. сумата от 37 500 лв. като обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди от смъртта на Б. Д., е влязло в сила като необжалвано.

Решението в обжалваните части, с които са отхвърлени предявените иски за неимуществени вреди за разликата над 75 000 лв. до 200 000 лв. по иска на Г.П. и над 37 500 лв. до 200 000 лв. по иска на С.А., както и в частта, с която е определен началния момент на законната лихва, е валидно и допустимо. Предявените иски са допустими и са налице предпоставките за разглеждането им по същество.

По безспорен начин по делото е установено основанието за възникване на прякото право на увредените лица Г.П. и С.А. по чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането срещу ответното дружество като застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" да бъдат обезщетение за претърпените неимуществени вреди от смъртта на Б. Д..

Предпоставките за възникване отговорността на застрахователя са наличието на деликт, наличието на валидно застрахователно правоотношение между причинителя и застрахователното дружество по застраховка "Гражданска отговорност".

С влязла в сила присъда по НОХД № 425/2020 г. на Плевенския окръжен съд е установено извършването на противоправно деяние от водач на застрахован при ответника с договор за застраховка "Гражданска отговорност" лек автомобил, от което е последвала смъртта на Б. Д.. Съгласно чл. 300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. На ищците Г.П. – дъщеря на починалото лице, и С.А. – отгледана като дъщеря от него, са причинени неимуществени вреди и те са в причинна връзка с противоправното деяние.

Налице е основание за ангажиране отговорността на ответното застрахователно дружество по чл.432 ал.1 от КЗ.

С оглед обстоятелството, че първоинстанционното решение е влязло в сила в посочените по-горе части, исковете са установени по основание.

В случая страните спорят по размера на застрахователното обезщетение за претърпените неимуществени от ищите от смъртта на Б. Д. и относно това дали е налице съпричиняване.

Задължението на застрахователя да обезщети причинените на ищите вреди, зависи от деликтното обезщетение, при което е приложим принципа за справедливо обезщетяване на болките и страданията съгласно чл. 52 от ЗЗД. При определяне на обезщетението за неимуществени вреди по повод на причинена смърт, въззивният съд се съобрази с т. II на Постановление № 4/1968г. на Пленума на ВС относно критериите, които следва да бъдат преценявани от съдилищата при определяне на обезщетението за неимуществени вреди.

В т. II на цитираното постановление е посочено, че при определяне на обезщетението при причинена смърт следва да се имат предвид възрастта на пострадалото лице, обстоятелствата, при които е настъпила смъртта, степента на родствена близост между него и лицето, което претендира обезщетение, действителното съдържание на отношенията между пострадалия и търсещия обезщетение. При определяне на дължимото застрахователно обезщетение следва да се отчитат и конкретните икономически условия, а като ориентир за размера на обезщетенията би следвало да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетенията момент /момента на увреждането/. С оглед на горното въззивният съд при определяне размера на обезщетението взе предвид следните обстоятелства:

Установено е по делото, че ищите Г.П. и С.А. са претърпели душевни болки и страдания по повод на внезапната смърт на Б. Д., които подлежат на обезщетяване по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД. Пътно-транспортното произшествие, при което е починал техният близък е настъпило на 18.08.2019 г. Към посочената дата пострадалият Б. Д. е бил на 60 години, а ищцата Г.П. – на 43 години и ищцата С.А. - на 35 години. Установено е безспорно от

свидетелските показания, че ишците и загиналото при ПТП лице са били в много добри отношения, поддържали са връзка. Били силно привързани един към друг. От показанията на разпитаните по делото свидетели се установява, че Г.П. и С.А. изключително тежко са понесли смъртта на своя близък. Плачели, често ходели на гроба му, както и на мястото, където е настъпил трагичният инцидент. Въпреки изминалото време от инцидента, ишците не са преодолели напълно загубата на своя близък. От показанията на свидетелите е установено също, че починалият Б. Д. е бил в добро здравословно състояние преди инцидента, поради което смъртта му е била неочаквана за ишците. По отношение на ишцата С.А. е установено, че Д. я е отгледал като своя дъщеря, така я представял на всички хора, като тя също го считала за свой баща (независимо, че не е установена връзка на произход между двамата по съответния ред). С.А. заживяла при Б. Д. на 10 годишна възраст и живяла в неговото семейство докато заживяла съпругески със свидетеля В. Н. Л.. И двете ишци живеели с Б. Д. и неговата жена, докато не създали свои семейства. Дори и след това той продължил да им помага и да се грижи за тях.

При определяне на обезщетенията въззивният съд отчита наличието на силна и трайна емоционална връзка между ишците и покойния Б. Д.. Поради силната обич и привързаността им един към друг, внезапната смърт на Б. Д. е причинила на Г.П. и С.А. тежки душевни болки и страдания, които подлежат на обезщетяване по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД. Ишците са загубили един от най-близките си хора и завинаги са лишена от грижите и обичта му. Съдът отчита също и заключението по допуснатата съдебнопсихиатрична експертиза, от което е установено, че С.А. и Г.П. са преживели остра стресова реакция при вестта за инцидентната смърт на баща си, която представлява преходно разстройство със значителна тежест в отговор на силен соматичен и/или психичен стрес и обикновено продължава от няколко часа до три дни. Картината на преживяване и реагиране на С.А. и Г.П. като лица от групата на скърбящите по инцидентно починал се характеризира с изява в цялата палитра на когнитивни, емоционални, соматични и поведенчески промени при скърбене. Оплакванията на ишците от напрежение, безпокойство, потиснато настроение, усещане за невъзможност за справяне със ситуацията са в причинна връзка с инцидентната смърт на баща им и в някаква степен нарушават извършването

на рутинните ежедневни дейности. Именно тези оплаквания определят картината на остра стресова реакция.

При определяне на справедливия размер на обезщетенията по чл. 52 от ЗЗД следва да бъде съобразено и общественото възприемане на справедливостта във всеки един етап от развитието на обществото, както и икономическите условия в страната към момента на настъпването на деликта – 18.08.2019г., както и непрекъснатото нарастване и осъвременяване нивата на застрахователното покритие за неимуществени вреди, причинени от застрахования на трети лица. Съобразявайки всички горепосочени обстоятелства, имащи значение за определяне размера на дължимите в случая обезщетения, въззивният съд намира, че на ищцата Г.П. следва да се присъди обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди от загубата на баща ѝ в размер на 100 000 лв. Предвид горните обстоятелства, на ищцата С.А. следва да бъде присъдено обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди от загубата на лицето, с което е създавала дълбока емоционална връзка като с биологичен баща, в размер на 50 000 лв.

Не са налице основания в случая за определяне на обезщетения на ишците в по-висок размер. Оплакванията във въззивната жалба в този смисъл са неоснователни. В тази насока съдът съобразява, че макар и да са преживели остра стресова реакция при вестта за трагичната смърт на своя близък, е установено, че при ишците тази реакция не излиза извън рамките на нормалната психологична скръб при загуба на близък човек. По отношение и на двете ищци е установено, че към настоящия момент не страдат от психични заболявания, като до голяма степен са успели да преодолеят загубата и да се ангажират с други дейности, като грижа за семействата си, за децата си. Няма данни по делото инцидентът да е довел до коренна промяна в начина им на живот. И двете разчитат също на подкрепа от страна на своите братя и сестри. И двете ищци още преди трагичния инцидент са били самостоятелни, създали са свои семейства, като дори преимуществено са пребивавали и пребивават в чужбина. И двете се намират в трудоспособна възраст, като няма данни по делото към датата на инцидента, да са разчитали изцяло на починалия Б. Д. за осигуряване на средства за издръжка.

При определяне на обезщетението за всяка една от ишците съдът съобрази, че ищцата Г.П. дъщеря на загиналия при ПТП Б. Д., а ищцата С.А.

е отгледана от него като дъщеря, съобрази и действителното съдържание на отношенията помежду им, обусловено от естествено настъпилото с годините известно отчуждаване, предвид отделянето на ищците и създаването на техни семейства. Съдът отчита и факта, че ищците през последните години до смъртта на Б. Д. не са живеели с едно домакинство.

Всичко изложено по-горе мотивира съда да приеме, че така определените обезщетения в размер на 100 000 лв. по отношение на Г.П. и на 50 000 лв. по отношение на С.А. представляват онзи достатъчен еквивалент, необходим за репарирание на претърпените и търпими от тях неимуществени вреди по повод смъртта на Б. Д..

Неоснователно е оплакването, че съдът не е отчел конкретните икономически условия и инфлационните процеси. Икономическите условия се преценяват към момента на настъпване на деликта, а не към настоящия момент. Към датата на настъпване на увреждането не са отчитани значими инфлационни процеси в страната. Несъстоятелно е оплакването в жалбата, че съдът е определил нисък размер на обезщетение за ищцата С.А. само и единствено поради това, че починалия не е имал възможност я припознае като своя дъщеря по съответния ред. След като не е установен по съответния ред произхода на ищцата А. от баща Б. Д., съдът не може да вземе предвид показанията на свидетелите, които според жалбоподателката А. доказвали, че Б. е неин биологичен баща. Обстоятелството дали ищцата А. е дъщеря на Б. Д. не може да бъде установявано в настоящия процес, поради което съдът не взема предвид показанията на свидетелите в тази насока. При определяне на обезщетението на ищцата С.А., която не е дъщеря на починалия Б. Д., съдът съобрази действителното съдържание на отношенията помежду им, както и обстоятелството, че ищцата А. е живяла при Б. Д. и отглеждана от него след десетата ѝ година до заживяването ѝ на съпружески начала.

В производството пред първоинстанционния съд ответното застрахователно дружество е релевирало възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, поради обстоятелството, че същият е управлявал ППС с животинска тяга (каруца), което не е било снабдено с изискуемите съобразно ЗДвП светлоотразителни знаци при движение в тъмната част на денонощието. Окръжният съд е приел възражението за доказано и е определил степен на съпричиняване на вредоносния резултат от

25%, съобразно която съответно е намалил определените обезщетения. Настоящият състав на въззивната инстанция споделя извода на първостепенния съд в тази насока. Установено е по делото, че процесното ПТП е настъпило в тъмната част на денонощието, извън населено място, по пътя между с. Градище, обл. Плевен и гр. Левски. Установено е, че от техническа гледна точка каруцата не е отговаряла на изискванията на чл. 71, ал. 1 от ЗДвП, съобразно който всяко пътно превозно средство с животинска тяга трябва да има два бели или жълти светлоотразителя отпред, два червени светлоотразителя отзад, а при движение през нощта и при намалена видимост - отзад вляво светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина; светлоотразителите трябва да са разположени симетрично от двете страни на превозното средство. При извършения оглед на местопроизшествието не са установени светлоотразители или осветителни тела, които да са били поставени на каруцата. Изяснено е, че при наличието на сигнални устройства по каруцата, те могат да бъдат възприети на разстояние от около 100 м, което създава възможност за водачите на автомобилите да реагират на съответната опасност. Вещото лице по автотехническата експертиза е разяснило, че ако каруцата е била осветена, независимо от обстоятелството, че водачът се е движил със скорост от 100 км/ч., той би имал възможност да я възприеме и да реагира на опасността. Установеното от вещото лице се подкрепя от констатациите, закрепени в протокола от извършения оглед на ПТП в досъдебното производство, водено по случая. В него е отразено, че процесното ППС – конска каруца, е намерено с деформирана луба, счупени канати, като задна дясна каната е без светлоотразители. Страничните канати също са били без светлоотразители. По каруцата и около нея не са намерени светлоотразители. Вътре в каруцата е намерено черно яке с червени ленти.

Горните данни се подкрепят и от показанията на свидетеля А. С. К., полицейски инспектор при РУ – Левски, който на датата на процесното ПТП заедно със свой колега осъществявал охрана на обект в близост до мястото на настъпване на инцидента. В показанията си той излага, че непосредствено преди инцидента, каруцата минала покрай мястото, където била паркирана полицейската кола, като не е забелязал превозното средство или пътниците в него да имат каквато и да било светлинна сигнализация. В тази насока съдът съобразява и показанията на свидетеля Е. Н. Г., който е очевидец на

инцидента, и който излага, че първоначално въобще не забелязал каруцата, а само че фаровете на насрещно движещото се МПС се вдигнали нагоре. Установеното се подкрепя и от показанията на свидетеля П. Б. С., който пръв се е отзовал на мястото на произшествието. В показанията си той излага, че никой от участниците в процесното ПТП не е имал светлоотразителна жилетка. Последния свидетел посочва единствено, че на мястото на ПТП е видял яке с ярък цвят, но не е в състояние да определи дали то е било оборудвано със светлоотразителни елементи.

В обратната насока са единствено показанията на свидетелите В. Л. П. и М. Б. Д., които пътували в каруцата заедно с починалия Б. Д.. В показанията си те излагат, че каруцата била оборудвана със светлоотразителни елементи в задната си част, като свидетелят М. Д. бил облечен с яке със светлоотразителни зони, возел се в задната част на каруцата и светел с прожектор. При преценка на показанията на тези свидетели съдът отчита обстоятелството, че М. Д. и ищцата Г.П. са син и дъщеря на покойния Б. Д., както и че М. Д. е едноутробен брат на ищцата С.А., поради което преценява показанията на последния при условията на чл. 172 от ГПК, като отчита евентуалната му заинтересованост от изхода на спора. Ценени с оглед всички останали данни по делото, показанията на тези свидетели са изолирани и не се подкрепят нито от заключението по автотехническата експертиза, нито от протокола за оглед на местопроизшествието, нито от показанията на останалите свидетели. Съобразно константната практика на ВКС, доколкото не е бил оспорен от страните по делото, протоколът за оглед на ПТП, изготвен по надлежния ред, притежава материална доказателствена сила и установява отразените в него факти, включително липсата на необходимата светлинна сигнализация на управляваната от пострадалото лице каруца. Свидетелските показания в обратната насока не са в състояние да оборят тази доказателствена сила, още повече, че не се подкрепят и от останалите данни по делото. В този смисъл въззивният съд не кредитира с доверие показанията на свидетелите Валери Петров и М. Д..

Предвид изложеното възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалия Б. Д. е основателно. С поведението си като водач на процесното ППС Д. е нарушил правилата на чл. 71 и чл.72 от ЗДвП, тъй като управляваната от него каруца не е била сигнализирана със светлоотразителни тела, а пътуващите в нея лица са били без

светлоотразителни жилетки. С това нарушение водачът на ППС с животинска тяга обективно е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Каруцата се е движила в тъмната част на денонощието. По делото е безспорно установено, че ако каруцата е била оборудвана с изискуемите светлоотразителни елементи, водачът на МПС би имал възможност да я възприеме и своевременно да реагира на възникналата опасност, независимо от скоростта, с която се е движел към онзи момент.

Като съобрази изложеното по-горе, съпостави поведението на загиналия водач на ППС с животинска тяга с това на делинквента и отчете приносът на всеки един от тях за настъпването на увреждането, съдът определя съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия в размер на 25% . Съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. В случая, съобразно приетата степен на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на увреденото лице определените по-горе обезщетения следва да бъдат намалени до размер на 75 000 лв. за Г.П. и на 37 500 лв. за С.А., до който размер предявените искове са основателни и доказани.

Първостепенният съд е достигнал до същите крайни решаващи изводи по отношение размера на справедливите обезщетения, поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено в частите, с които предявените искове са отхвърлени, както следва: по отношение на ищцата Г.П. – за разликата над 75 000 лв. до пълния предявен размер от 200 000 лв.; по отношение на ищцата С.А. – за разликата над 37 500 лв. до пълния предявен размер от 200 000 лв.

Така определените обезщетения се дължат ведно със законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя (предявяване на извънсъдебната претенция от страна на пострадалите лица) – 9.10.2019 г. до окончателното изплащане на сумите.

Съобразно практиката на ВКС, по отношение на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в чл. 493, ал. 1, т. 5 от КЗ е предвидено, че застрахователят покрива отговорността на застрахования за лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 от КЗ, т. е. при ограниченията на чл. 429, ал. 3 от КЗ- само в рамките на застрахователната сума и за периода с начало от уведомяване на застрахователя за настъпване на

застрахователното събитие, съответно предявяване на претенция от увреденото лице. В чл. 494, т. 10 от КЗ изрично се изключват от застрахователното покритие всички разноси и лихви извън тези по чл. 429, ал. 2 и ал. 5 от КЗ при спазване на условията по чл. 429, ал. 3 от КЗ, т. е. не се покриват лихви за периода от датата на деликта до датата на уведомяване на застрахователя.

Разликата в периодите по отношение на дължимото спрямо увреденото лице обезщетение за забава от делинквента на основание чл. 86 вр. чл. 84, ал. 3 от ЗЗД и от застрахователя по застрахователния договор се извежда не само с оглед изричното правило на чл. 429, ал. 3, изр. 2 от КЗ, но и предвид въведената с действащия КЗ абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на прекия иск на увреденото лице спрямо застрахователя на делинквента по застраховка „Гражданска застраховка“ на автомобилистите на основание чл. 498, ал. 3 вр. чл. 432, ал. 1 от КЗ - отправянето на писмена застрахователна претенция спрямо застрахователя по реда на чл. 380 от КЗ.

След предявяване на претенцията по чл. 498 от КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 от КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1) изпадане на застрахователя в забава – чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава, и 2) с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на основание чл. 498, ал. 3 вр. чл. 432, ал. 1 от КЗ. В хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ в застрахователната сума по чл. 429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, съответно от момента на предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя, а не и от момента на увреждането, каквото искане присъства във въззивната жалба.

С оглед изложеното по-горе за периода от датата на деликта (18.08.2019г.) до предявяване на претенцията пред застрахователя (9.10.2019г.) обезщетението за забава върху определеното обезщетение се дължи от делинквента на основание чл. 86 от ЗЗД, но не се покрива от застрахователното обезщетение, дължимо от застрахователя на основание

застрахователния договор. Следователно преките искове по чл. 432, ал. 1 от КЗ за заплащане от застрахователя на обезщетение за забава за периода от 18.08.2019 г. до 8.10.2019 г. са неоснователни и правилно са били отхвърлени в тази част. На основание чл. 493, ал. 1, т. 5 от КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увредените лица отговорността на делинквента за дължимата лихва за забава от датата на предявяване на претенцията - 9.10.2019 г., а след изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 от КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение, каквато е налице в случая, застрахователят дължи законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за собствената си забава. Ето защо в случая законната лихва за забава следва да се присъди от 9.10.2019 г. до окончателното изплащане на обезщетенията и в тази част въззивната жалба е основателна.

С оглед изложеното обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявените от Г.П. и С.А. искове за законна лихва за забава върху присъдените обезщетения са отхвърлени за периода от 9.10.2019 г. до 8.01.2020 г., като исковите следва да бъдат уважени в тази част. В частта, с която искът за присъждане на законна лихва за забава върху присъдените от съда обезщетения е отхвърлен за периода от 18.08.2019г. до 8.10.2019г. следва да бъде потвърдено.

Съгласно представения по настоящото дело договор за правна помощ и съдействие, сключен между жалбоподателките, представлявани от С.Ч. и адвокат Станислав Радославов, е договорено последният да им окаже правна помощ и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство по в.т.д. № 56/2022г. по описа на ВТАС безплатно на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА. Адвокат Радославов е осъществил процесуалното представителство на жалбоподателите пред настоящата инстанция, поради което и на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата следва да му се присъди адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция с оглед уважената част от жалбата и съобразно този обжалваем интерес, както следва: за представителството на жалбоподателката Г. П.-сумата от 408 лв., а за представителството на жалбоподателката С.А.-сумата от 300 лв. При присъждане на адвокатското възнаграждение по чл.38 ал.2 от ЗА съдът се съобрази с договореното и осъществено процесуално представителство пред тази инстанция с представения договор за правна помощ и съдействие, а не с изявлението на адвокат Радославов сумите да бъдат присъдени на адвокат Ч..

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260096 от 3.12.2021г. по т.д. № 79/2020 г. по описа на Окръжен съд – Плевен в частите, с които предявените от Г. Б. П. и от С. С. А. искиове за заплащане на законна лихва за забава върху присъдените обезщетения за неимуществени вреди са отхвърлени за периода от 9.10.2019 г. до 8.01.2020 г., като неоснователни, вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, да заплати на Г. Б. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Плевен, *****, обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 75 000 лв., представляваща присъденото обезщетение за неимуществени вреди, за периода от 9.10.2019 г. до 8.01.2020 г.

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407. Със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, да заплати на С. С. А., ЕГН *****, с адрес: с. Буковлък, обл. Плевен, *****, обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 37 500 лв., представляваща присъденото обезщетение за неимуществени вреди, за периода от 9.10.2019 г. до 8.01.2020 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260096 от 3.12.2021г. по т.д. № 79/2020 г. по описа на Окръжен съд – Плевен в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407. Със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б на основание чл.38 ал.2 от ЗА да заплати С. Р. Р. от ВТАК с ЕГН ***** сумата от 408 лв. за адвокатско възнаграждение за осъществяването процесуално представителство на ищцата Г. Б. П. пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407. Със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б на основание чл.38 ал.2 от ЗА да заплати адвокат С. Р. Р. от ВТАК, с ЕГН ***** сумата от 300 лв. за адвокатско възнаграждение за осъществяването процесуално представителство на ищцата С. С. А. пред настоящата

инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____